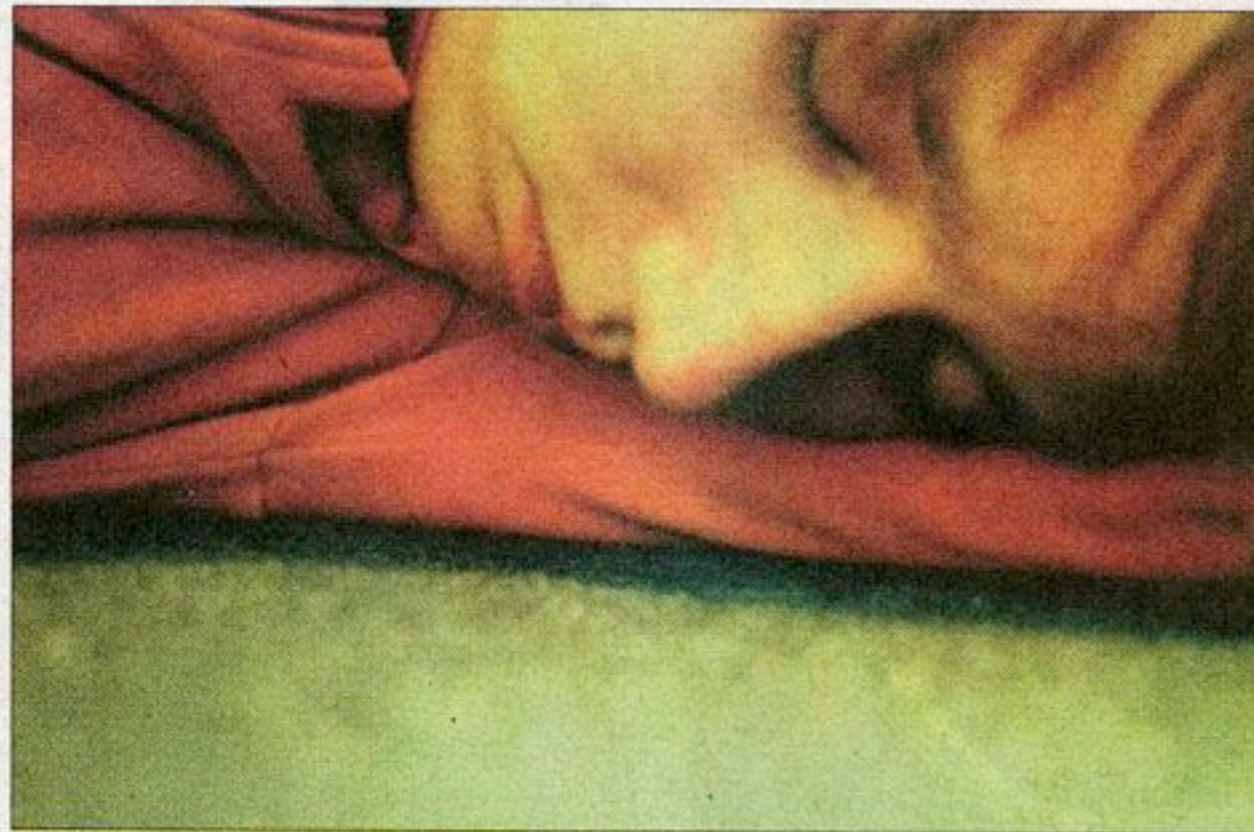

Onvolmaakte foto's van vingerafdrukken in klei

Wie wat tijd over heeft moet de witte handschoentjes aantrekken. Het portfolio van Popel Coumou (1978), alleen met bescherming te bekijken, herbergt namelijk nog veel meer foto's en daaruit af te leiden informatie dan haar expositie in het Amsterdams Centrum voor Fotografie (ACF) laat zien. In de tentoonstellingsruimte toont Coumou, in 2004 afgestudeerd aan de Rietveld Academie in Amsterdam, een dwarsdoorsnede van haar carrière tot nu toe, samengebracht tot een stuk of tien foto's van vreemde interieurs en prachtige zelfportretten.

Op die foto's is in grote lijnen te zien hoe Coumou's stijl zich in die kleine twee jaar ontwikkelde, hoe haar beelden, voornamelijk interieurs, abstracter en leger zijn geworden. Bladerend door de afbeeldingen in haar portfolio, wordt de kijker duidelijk dat die ontwikkeling met kleine stapjes is verlopen.

Coumou staat waarschijnlijk aan het begin van een bliksemloopbaan. Foam in Amsterdam presenteerde haar een paar maanden geleden ook al als jonge, pas afgestudeerde belofte. En het is inmiddels de tweede keer dat haar werk in het ACF is te zien. Het Amsterdamse fotografiecen- trum, dat sinds een paar maanden

Werk van Popel Coumou

– na afschaffing van de gemeentelijke subsidie en een grootscheepse interne reorganisatie – weliswaar in afgeslankte vorm maar met meer elan dan ooit tentoonstellingen en workshops organiseert, brengt de jonge fotografe samen met Maarten van Schaik (1973). Hij maakte speciaal voor de tentoonstelling een drieluik.

Hun werk past goed bij elkaar. Beide fotografen zijn gefascineerd door ruimte, in dit geval binnenruimte, en hoe die overkomt op een foto. Coumou bouwt daartoe tweedimensionale slaapkamertjes van klei en papier, die ze vervol-

gens analoog fotografeert en opblaast. Hierdoor ontstaan grote foto's waaraan van alles lijkt te schorten: de verhoudingen kloppen niet, het beeld is onscherp en grofkorrelig, en in eerste instantie lijken ze meer op schilderijen dan op foto's. Ook haar portretten hebben die uitstraling.

Een vergelijking met Edwin Zwakman, die eveneens architectonische schaalmodellen bouwt en fotografeert, is snel gemaakt. Maar alleen het idee komt overeen; de uitwerking is totaal verschillend. Terwijl Zwakmans foto's vaak bedrieglijk realistisch

ogen, doet Coumou geen moeite het artificiële karakter van haar poppenhuizen te verbergen. Haar portfolio herbergt foto's waarop bijvoorbeeld aandoenlijk duidelijk haar vingerafdrukken in de klei zijn te zien.

Maarten van Schaik fotografeert niet vaak mensen. Meestal brengt hij met het juiste licht en de juiste kleurentoon delen van interieurs tot leven. Toch is het drieluik dat hij maakte meteen aan hem toe te schrijven. Niemand fotografeert rood zoals Van Schaik dat doet.

Net als bij Coumou moet de kijker zoeken naar de verhoudingen. Een blonde vrouw in het zwart poseert in verschillende houdingen tegen een donkerrode stoffen achtergrond – wellicht de binnenmuur van een bioscoop of een theater.

De twee fotografen zijn geen fotografen pur sang, Coumou nog minder dan Van Schaik. Ze zijn niet geïnteresseerd in het vastleggen van een of andere werkelijkheid. De camera is tot nu toe het beste middel gebleken om hun kijk op de wereld vast te leggen. Of die waar is of niet, doet er in hun ogen niet toe.

Merel Bem

Popel Coumou en Maarten van Schaik. Tot en met 10 juni in het Amsterdams Centrum voor Fotografie, Amsterdam. Do t/m za 13-17u.